

KONSTYTUCJA EKUMENICZNEJ
WSPÓLNOTY KATOLICKIEJ

KONSTYTUCJA EKUMENICZNEJ

WSPÓLNOTY KATOLICKIEJ

(CONSTITUTION OF THE ECUMENICAL

CATHOLIC COMMUNION)

WSTĘP

Jesteśmy Dziećmi Bożymi i członkami ciała Kościoła zgromadzonymi w Ekumenicznej Wspólnocie Katolickiej (Ecumenical Catholic Communion), zwanej dalej również EWK lub Wspólnotą.

Mówiąc o Kościele, pragniemy przywołać słowa św. Ignacego Antiocheńskiego, ojca Kościoła z II w., który podkreślał, że Kościół jest „wspólnotą wspólnot”.

Jesteśmy wspólnotą ochrzczonych mężczyzn i kobiet, świeckich i duchownych. Zjednoczeni wezwaniem Ducha Świętego, tworzymy rodzinę wierzących, aby ubogim, odrzuconym i chorym, upośledzonym i starym, młodym i więźniom głosić Dobrą Nowinę o zbawieniu i sprawiedliwości; aby prześladowanym z powodu rasy lub koloru skóry, różnic kulturowych lub płci, filozofii, orientacji lub wykluczenia nieść Chrystusa jako ucieczkę i wytchnienie oraz aby przez modlitwę i studium Słowa Bożego, służbę bliźnim oraz celebrowanie liturgii i sakramentów czynić nasze życie podobnym do życia i nauki naszego Pana Jezusa Chrystusa.

Wyznajemy wiarę w Chrystusa zgodnie z nieprzerwaną Tradycją katolicką przekazaną nam od Apostołów przez pokolenia. Jednocześnie pozostajemy otwarci na dialog z innymi religiami i wyznaniem.

Pragniemy, aby niniejsza Konstytucja stała się narzędziem zarządzania i przewodnikiem w łonie naszego Kościoła i społeczności członkowskich.

MISJA

Będąc Dziećmi Bożymi i wspólnotą ochrzczonych, wyznajemy wiarę w Chrystusa zgodnie z nieprzerwaną Tradycją katolicką. Jesteśmy wspólnotą mężczyzn i kobiet, świeckich i duchownych, połączonych we „wspólnocie wspólnot”. Posłuszni wezwaniu Ducha Świętego pragniemy głosić Dobrą Nowinę o zbawieniu i sprawiedliwości; prześladowanym nieść Chrystusa – ucieczkę i wytchnienie; prowadzić dialog z innymi religiami i wyznaniem oraz czynić nasze życie podobnym do życia i nauki naszego Pana Jezusa Chrystusa.

SPIS TREŚCI

Rozdział I Wspólnota. Przepisy ogólne	5
Rozdział II Wyznanie wiary	11
Rozdział III Zasady sprawowania sakramentów	13
Rozdział IV Wytyczne dla wspólnot wiernych	
A. Parafie	15
B. Zakony	16
C. Duszpasterstwa	17
Rozdział V Prawo samostanowienia	20
Rozdział VI Poprawki do Konstytucji	21
Rozdział VII Przepisy szczegółowe	29

ROZDZIAŁ I: WSPÓLNOTA. PRZEPISY OGÓLNE

Kanon 1. Wspólnota jest konfederacją samorządnych połączonych ze sobą wspólnot wierznych, na czele której stoi Synod Wspólnoty składający się z Biskupa Przewodniczącego działającego we współpracy z Radą Świeckich, Radą Duchowieństwa i Radą Biskupów. Biskup Przewodniczący zwołuje Synod i powołuje koordynatora posiedzeń Synodu w porozumieniu z Radą Liderów. W skład Rady Liderów wchodzi Biskup Przewodniczący wraz z taką samą liczbą przedstawicieli z Rady Świeckich i Rady Duchowieństwa, wybranymi jako reprezentanci do obu Rad. W sytuacji kiedy Synod nie obraduje, Rada Liderów upoważniona jest podejmować wszystkie wykonawcze i administracyjne postanowienia niezastrzeżone wyraźnie dla Biskupa Przewodniczącego, Rady Biskupów, Rady Świeckich i/ albo Rady Duchowieństwa. W przypadku, gdy postanowienie podjęte przez Radę Liderów znacząco wpływa na jeden lub wszystkie kościoły lokalne, postanowienie to wymaga konsultacji i zgody Rady Biskupów. Rada Liderów może zaprosić do konsultacji pozbawionych głosu członków w cyklu rocznym. (Zmieniony 26.10.2007)

1.1. Wspólnota powinna zwołać Synod złożony ze wszystkich wyżej wymienionych ciał nie rzadziej niż raz na 2 lata.

1.2. Pełnia władzy legislacyjnej spoczywa w Radzie Świeckich i Radzie Duchowieństwa, chyba że wskazano inaczej.

1.3. Rada Liderów tworzy procedury określające ramy czasowe i porządek zgłaszania inicjatyw legislacyjnych i innych działań podejmowanych przez Synod. Porządek obrad zostaje podany do wiadomości nie później niż 60 dni przed rozpoczęciem obrad Synodu. Jeśli Rada Świeckich lub Rada Duchowieństwa w głosowaniu podczas Synodu lub poprzedzającym Synod nie postanowią inaczej, porządek obrad powinien mieć następujący przebieg:

a) wnioski zgłoszone przez organa reprezentantów (Rada Świeckich, Rada Duchowieństwa lub Rada Biskupów);

b) wnioski zgłoszone przez Urząd Biskupa Przewodniczącego;

c) wnioski zgłoszone przez Region w EWK;

d) wnioski zgłoszone przez delegatów indywidualnych lub pojedynczą organizację w EWK; wnioski wymienione w niniejszym podparagrafie (d) powinny wpierv uzyskać podpisy

poparcia; liczba podpisów poparcia stanowi o pierwszeństwie wniosku. (Zmieniony 29.10.2010)

Kanon 2. W skład Rady Świeckich, zwanej dalej również RŚ, wchodzi członkowie społeczności wiernych zrzeszonych we Wspólnocie. Członkowie Rady Świeckich wybierani są co 2 lata na podstawie i z zachowaniem przepisów prawa stanowionego przez daną wspólnotę wiernych.

2.1. Członkowie Rady Świeckich muszą mieć ukończone 18 lat i nie mogą należeć do wyświęconego duchowieństwa.

2.2. Każda wspólnota wiernych może oddelegować do Rady Świeckich nie mniej niż 1 delegata z prawem głosu (za wyjątkiem Stowarzyszenia Kapelanów, jako że wyświęcone duchowieństwo nie może należeć do Rady Świeckich). Dodatkowo na każdych 50 aktualnie zarejestrowanych dorosłych członków społeczności wiernych powinien przypadać dodatkowy delegat do Rady Świeckich. (Dla przykładu, wspólnota wiernych złożona z liczby od 3 do 49 zarejestrowanych dorosłych członków powinna mieć 2 delegatów, podczas gdy parafia złożona z 50 do 99 członków powinna otrzymać 3 delegatów, zaś parafia licząca od 100 do 149 członków – 4 delegatów i podobnie). Jednakże liczba delegatów z prawem głosu reprezentujących jedną wspólnotę w Radzie Świeckich nigdy nie powinna przekroczyć 1/3 liczby wszystkich delegatów Rady Świeckich.

2.3. Rada Świeckich ustala własne procedury i zasady działania i zbiera się nie rzadziej niż 2 razy w roku podczas obrad Synodu.

2.4. Wszelkie kwestie finansowe należą do kompetencji Rady Świeckich i wymagają akceptacji Rady Duchowieństwa oraz podpisu Biskupa Przewodniczącego. Rada Świeckich nadzoruje Komitet Finansowy, którego zadaniem jest prowadzenie przejrzystej i sprawozdawczej polityki finansowej środkami EWK. (Zmieniony 29.10.2010)

Kanon 3. W skład Rady Duchowieństwa, zwanej dalej RD, wchodzi wszyscy prezbiterzy oraz mianowani przedstawiciele duszpasterstw zrzeszonych w społeczności wiernych EWK.

3.1. Prezbiterzy pozostają członkami Rady Duchowieństwa przez cały czas sprawowania urzędu prezbitera w swojej parafii. Biskupi nie mogą należeć do Rady Duchowieństwa. W parafiach w których urząd prezbitera pełni biskup, wyznaczony wikariusz pełni rolę prezbitera reprezentującego niniejszą parafię. Procedurę wyboru wikariusza określają przepisy parafii.

3.2. Poza przedstawicielstwem prezbiteratu każda parafia wybiera 1 przedstawiciela duszpasterstwa spośród swojego duchowieństwa z prawem głosu w Radzie Duchowieństwa. Każdy przedstawiciel Rady Duchowieństwa musi być członkiem duchowieństwa uznanym przez EWK. W przypadku braku kandydatów ze stanu duchownego parafia wybiera przed-

stawiciela duszpasterstwa spośród osób świeckich. Kadencja urzędu wynosi 2 lata, zaś liczbę kadencji określa dana parafia.

3.3. Wszystkie pozostałe wspólnoty wiernych inne niż parafie mają prawo do obsadzenia 2 miejsc w Radzie Duchowieństwa: jedno przynależy liderowi danej wspólnoty, drugie – członkowi wspólnoty wybranemu zgodnie z procedurami danej wspólnoty wiernych. Kadencja urzędu wynosi 2 lata, zaś liczbę kadencji określa dana wspólnota wiernych. Wymienieni przedstawiciele nie muszą należeć do wyświęconego duchowieństwa.

3.4. Rada Duchowieństwa ustala własne procedury i zasady działania i zbiera się nie rzadziej niż 2 razy w roku podczas obrad Synodu.

Kanon 4. Urząd Biskupa Przewodniczącego jest centralnym urzędem wykonawczym Wspólnoty. Biskup Przewodniczący wybierany jest większością 2/3 głosów kolegium wyborców, w skład którego wchodzi wszyscy członkowie obu izb legislacyjnych. Biskup Przewodniczący może być wybrany maksymalnie na 3 kadencje trwające 4 lata i stoi na czele Rady Biskupów jako jej przewodniczący.

4.1. W celu wykonywania obowiązków Urzędu Biskupa Przewodniczącego Biskup Przewodniczący powołuje ciało administracyjne składające się z Kanclerza i innych niezbędnych urzędów. Biskup Przewodniczący może także powołać stałe albo doraźne komitety w celu rozwoju działań misyjnych Wspólnoty.

4.2. Biskup Przewodniczący ma prawo podpisać lub zawetować wszystkie uchwały, zmiany w przepisach liturgicznych i porozumienia dotyczące interkomunii. Veto może być uchylone większością 2/3 głosów obu rad: Rady Świeckich i Rady Duchowieństwa. Zawetowana przez Biskupa uchwała musi zostać rozpatrzona przez Radę Biskupów.

4.3. Biskup Przewodniczący przyjmuje do Wspólnoty nowe wspólnoty wiernych zgodnie z Wytycznymi Formacyjnymi dla Nowych Wspólnot Wiernych i za pozwoleniem Rady Biskupów.

4.4. Biskup Przewodniczący przyjmuje rezygnację wspólnoty wiernych z interkomunii ze Wspólnotą.

4.5. Treść listów pasterskich Biskupa Przewodniczącego wymaga zatwierdzenia Rady Biskupów.

Kanon 5. Rada Biskupów składa się ze wszystkich biskupów pozostających w stałych harmonijnych stosunkach ze Wspólnotą.

5.1. Rada Biskupów inicjuje zmiany w przepisach liturgicznych oraz porozumienia dotyczące interkomunii za zgodą i po rozpatrzeniu ich przez Radę Duchowieństwa. Treść listów pasterskich oraz instrukcji duszpasterskich Rady Biskupów wymaga rozpatrzenia i zgody Rady Duchowieństwa.

5.2. Rada Biskupów jest ciałem odwoławczym od decyzji obu Rad. Wspólnota ustali procedury odwoławcze obejmujące powołanie Komisji Odwoławczej. Komisja Odwoławcza powinna składać się z laikatu, duchowieństwa oraz biskupów. Komisja rozpatruje wszystkie odwołania i przedstawia swoje stanowisko Radzie Biskupów. Członkowie Komisji są wybierani zgodnie z procedurami ustalonymi przez Wspólnotę.

5.3. Rada Biskupów jest ciałem rewizyjnym w przypadkach wykroczeń albo/i niekompetencji i ma prawo, jeśli uzna to za słuszne, powołać komisję śledczą.

5.4. Rada Biskupów może także powołać stałe albo doraźne komitety w celu rozwoju działań misyjnych Kościoła. Rada może powołać i/albo zmienić wytyczne dotyczące ordynacji oraz wytyczne dotyczące formacji nowych wspólnot parafialnych. Rada rozpatruje również oraz potwierdza wszystkie wnioski powołaniowe oraz formacyjne nowych wspólnot wyznaniowych.

Kanon 6. Uchwały i przepisy dotyczące finansów Wspólnoty są najpierw rozpatrywane w Radzie Świeckich, a następnie zatwierdzane przez Radę Duchowieństwa.

6.1. Świadomi naszego wyboru o przynależności do Wspólnoty oraz świadomi kosztów jej organizacji i administracji, zobowiązujemy się wzajemnie do pokrycia tych kosztów w postaci rekomendowanej 5% dziesięciny wpłacanej przez wspólnoty na rzecz EWK. Jesteśmy świadomi, że nie każda wspólnota jest w stanie przekazać środki w rekomendowanej przez nas wysokości, tym samym wspieramy rozwój takich wspólnot. Jednocześnie zachęcamy większe wspólnoty wiernych do silniejszego wsparcia Wspólnoty, zastrzegamy jednak, że nie będziemy oczekiwać od żadnej ze wspólnot pokrycia więcej niż 10% całego budżetu EWK. Wkład finansowy każdej wspólnoty przeznaczony jest na pokrycie kosztów wynagrodzeń i powinien odpowiadać lokalnym uwarunkowaniom zwyczaju obdarowywania innych. Środki będą przekazywane w rozliczeniu kwartalnym. Urząd Biskupa Przewodniczącego przedstawi do akceptacji Radzie Świeckich propozycję rocznego budżetu. Następnie Rada Świeckich przekaze uchwalony budżet Radzie Duchowieństwa do akceptacji. (Zmiany 10.2005)

Kanon 7. Uchwały i przepisy dotyczące zmian przepisów liturgicznych Wspólnoty są najpierw rozpatrywane w Radzie Duchowieństwa albo w Radzie Biskupów i powinny być zatwierdzone przez obie Rady i Radę Biskupów. Zmiany przepisów liturgicznych podpisuje Biskup Przewodniczący.

Kanon 8. Porozumienia dotyczące interkomunii z innymi jednostkami kościelnymi są negocjowane i podpisywane przez Biskupa Przewodniczącego i wchodzi w życie po głosowaniu przez aklamację przeprowadzonym w Radzie Duchowieństwa i Radzie Biskupów.

8.1. W przypadku gdy relacja między Ekumeniczną Wspólnotą Katolicką a inną jurysdykcją albo denominacją wymaga 1) włączenia do Wspólnoty jej jurysdykcji albo 2) wspólnego za-

rządzenia lub udziału w jej zarządzaniu, porozumienie o interkomunii musi być zgodne z przepisami Konstytucji. (Zmienione 26.10.2007)

Kanon 9. Inicjatywa legislacyjna przysługuje Radzie Duchowieństwa w zakresie propozycji zmian dotyczących:

9a. Wytycznych dla nowych wspólnot wierzących przyjmowanych do Wspólnoty.

9b. Wytycznych dotyczących ordynacji biskupów, prezbiterów i diakonów Wspólnoty.

9c. Wytycznych dotyczących przyjmowania wyświęconego duchowieństwa innych kościołów do Wspólnoty.

9d. Wytycznych dotyczących posłuszeństwa i kształcenia duchowieństwa Wspólnoty.

Rada Świeckich:

- Wybierana na podstawie przepisów prawa poszczególnych wspólnot
- 2-letnia kadencja z ograniczeniami wprowadzonymi przez przepisy prawa poszczególnych wspólnot
- Członkowie muszą mieć ukończone 18 lat
- Członkami Rady nie może być wyświęcone duchowieństwo

Rada Duchowieństwa:

- Członkami Rady są prezbiterzy oraz przedstawiciele duszpasterstw wybrani przez każdą parafię
- Członkami Rady są również liderzy lokalnych wspólnot wiernych, zakony, stowarzyszenia kapelanów oraz instytucje edukacyjne wraz ze swoimi przedstawicielami duszpasterskimi
- Kadencja prezbiterów określona przez długość trwania ich posługi duszpasterskiej
- 2-letnia kadencja z ograniczeniami wprowadzonymi przez przepisy prawa poszczególnych wspólnot

Urząd Biskupa Przewodniczącego:

- Wybierany przez połączone Radę Świeckich i Radę Duchowieństwa
- 4-letnia kadencja

Rada Biskupów:

- Członkami Rady są wszyscy biskupi tak długo jak długo każdy z nich pozostaje w stałych i harmonijnych stosunkach ze Wspólnotą, o ile nie przejdzie na emeryturę lub stanie się niezdolny do wykonywania swej posługi

ROZDZIAŁ II: WYZNANIE WIARY

Kanon 10. Chrystus – Wyznajemy wiarę starożytnego Kościoła Chrześcijańskiego w Jezusa Chrystusa z Nazaretu jako Mesjasza, Chrystusa, Nadzieję Izraela, objawionego nam jako Boży Syn, przez którego życie, śmierć i zmartwychwstanie dokonało się zbawienie całego świata.

Kanon 11. Kościół – Wierzymy, że Kościół Jezusa Chrystusa ucieleśnia wszystkich podążających za Jezusem, którzy przez chrzest, stając się Ludem Bożym (Dziećmi Bożymi), pozostają w nierozdzielnej łączności z Chrystusem i ze sobą nawzajem. Kościół jako mistyczne Ciało Chrystusa jest jeden, powszechny i apostołski. Otrzymał misję kontynuowania w świecie zbawczego dzieła Chrystusa przez głoszenie Ewangelii i odprawianie Świętych Misteriów (Sakramentów).

Kanon 12. Pismo Święte – Opieramy naszą wiarę na Piśmie Świętym, które zostało nam przekazane w Tradycji Apostolskiej i jest nam wspólne z Kościołem Katolickim. Wierzymy, że Święte Księgi powstały z udzielonego ich historycznym autorom prawdziwego natchnienia Bożego i są zarówno wiarygodnym jak i normatywnym źródłem w dziedzinie wiary i praktyki duchowej.

Kanon 13. Sakramenty – Wierzymy, że Kościół w swojej naturze jest sakramentalny. Dlatego też posłannictwo Kościoła powinno być w istocie rzeczy pojmowane jako posługa sakramentalna. Sakramenty są przepełnionym łaską doświadczeniem Boskości. Udział w tych Boskich Misteriach odnawia nas poprzez zbawczą obecność Zmartwychwstałego Chrystusa.

Kanon 14. Wyznanie wiary – Uznajemy Nicejskie Wyznanie Wiary jako podstawę wiary katolickiej, ogłoszone na Soborach Powszechnych w Nicei w 25 r. i w Konstantynopolu w 381 r. Jednocześnie jesteśmy świadomi, że wyznanie to nie wyklucza dalszego rozwoju postrzegania i wyrażania naszej teologicznej myśli.

Kanon 15. Deklaracja Utrechcka – Przyjmujemy, że Deklaracja Utrechcka (24 września 1889 r.) w sposób pełny wyraża zasady starokatolickiej wiary Kościoła, odrzucając zarówno zasadę papieskiego prymatu, jak i papieskiej nieomyślności.

Kanon 16. Tradycja Katolicka – Kanony 10-14 uznajemy za ostatecznie rozstrzygające w kwestiach ogólnych zasad Tradycji Katolickiej, której jesteśmy częścią. Kanon 15 uznajemy za ostatecznie rozstrzygający w kwestiach zasad Tradycji Starokatolickiej, szczególnie w za-

kresie naszych przepisów synodalnych. Co więcej, uznajemy: że każdy ochrzczony jest równoprawnym członkiem Kościoła Katolickiego, co znajduje swoje odbicie w synodalnym i lokalnym sposobie zarządzania i posłudze wewnątrz EWK; że wszyscy ochrzczeni niezależnie od płci, statusu małżeńskiego, orientacji czy związku, w jakim pozostają, są zaproszeni do uczestnictwa w Sakramentach; że posługa kapłańska w EWK jest dostępna dla wszystkich ochrzczonych bez względu na płeć, orientację, związek, w jakim pozostają, czy status małżeński oraz że w podejmowaniu decyzji moralnych i etycznych EWK uznaje prymat sumienia jednostki. (Zmieniony 29.10.2010)

ROZDZIAŁ III: ZASADY SPRAWOWANIA SAKRAMENTÓW

Kanon 17. Chrzest jest sakramentem dostępnym dla wszystkich pragnących podążać za Chrystusem, którzy wyznali swoją wiarę i uznają jej podstawy zawarte w Nicejskim Wyznaniu Wiary.

Kanon 18. Sakrament bierzmowania może zostać udzielony każdemu bez względu na wiek jako jeden z trzech sakramentów wtajemniczenia chrześcijańskiego: Chrztu, Bierzmowania i Eucharystii według zasad odnowionego porządku liturgicznego. Sakrament ten może zostać udzielony każdej ochrzczonej osobie, która ukończyła kurs przygotowawczy i poprosiła o jego udzielenie. Sposób udzielenia sakramentu określa miejscowy zwyczaj i potrzeby duszpasterskie.

Kanon 19. Sakrament Eucharystii jest dostępny dla wszystkich pragnących go przyjąć – od przyjmującego nie można wymagać żadnej próby wiary ani moralności. Sposób udzielenia sakramentu Pierwszej Komunii jest określony przez miejscowy zwyczaj i potrzeby duszpasterskie.

Kanon 20. Sakrament pojednania jest dostępny dla każdego, kto o niego prosi. Rozróżnia się spowiedź powszechną i prywatną.

Kanon 21. Sakrament namaszczenia chorych jest dostępny dla każdego, kto o niego prosi.

Kanon 22. Sakrament małżeństwa przeznaczony jest dla par, które pragną potwierdzenia i błogosławieństwa dla swojego związku oraz spełniają następujące warunki:

22a. Obie strony zawierają go w pełni dobrowolnie.

22b. Prawna legalizacja związku wymaga zgodności z normami lokalnego prawa cywilnego.

22c. Żaden duchowny nie może zostać wbrew swojemu sumieniu zmuszony do potwierdzenia i pobłogosławienia związku jakiegokolwiek pary.

22d. Wszystkie pary muszą zastosować się do wymogów i wskazówek duszpasterskich lokalnej wspólnoty wiernych.

Kanon 23. Sakramentu święceń udziela się według wytycznych ustanowionych przez Wspólnotę i pojmuje się je w sposób następujący:

23a. Posługa diakonatu w sposób szczególny poświęcona jest posłudze wśród wszystkich znajdujących się poza kościołem, wyrzuconych poza margines społeczeństwa, chorych, ubogich, starszych.

23b. Posługa prezbiteratu w sposób szczególny poświęcona jest trosce o członków wspólnoty wierzących i powinna być skupiona wokół celebrowania sakramentów i przewodnictwa duchownego.

23c. Posługa episkopatu w sposób szczególny poświęcona jest przewodniczeniu w roli pasterza. Troską biskupa jest ewangelizacja, zachowanie ciągłości i jedności.

ROZDZIAŁ IV: WYTYCZNE DLA WSPÓLNOT WIERNYCH

A. PARAFIE

Kanon 24. Za parafię uznaje się lokalnie i geograficznie zdefiniowaną wspólnotę wiernych z pełnią praw stanowienia jak określono to w niniejszej Konstytucji. Nadanie osobowości prawnej i zawiązanie rady parafialnej są wymagane, aby zostać przyjętym do Wspólnoty ze statusem parafii.

Kanon 25. Parafia, która stara się o przyjęcie do Wspólnoty, musi być finansowo samowystarczalna i posiadać komitet finansowy. Wspólnota nie ponosi odpowiedzialności finansowej za własność parafii ani ponoszone przez nią koszty organizacyjne. Jednocześnie Wspólnota nie rości sobie prawa do własności ani do aktywów parafii.

Kanon 26. Parafia wypełnia swoje finansowe zobowiązania w stosunku do Wspólnoty poprzez regularnie wnoszony wkład finansowy zgodnie z postanowieniami Synodu.

Kanon 27. Każda parafia wybiera i wysyła właściwą sobie liczbę przedstawicieli świeckich do synodu Wspólnoty. Prezbiter każdej parafii obowiązkowo uczestniczy w dorocznym synodzie.

Kanon 28. Dwa razy do roku parafię odwiedza jej biskup, chyba że postanowiono inaczej w obustronnym porozumieniu pomiędzy biskupem a prezbiterem danej parafii.

28.1. Parafie, których prezbiterem jest biskup, dwa razy do roku odwiedza inny biskup Wspólnoty, chyba że postanowiono inaczej w obustronnym porozumieniu między Urzędem Biskupa Przewodniczącego a prezbiterem danej parafii.

28.2. Parafie zarządzane przez biskupów raz w roku odwiedza inny biskup Wspólnoty albo inny wyznaczony z urzędu przez biskupów przedstawiciel.

28.3. Na parafii spoczywa obowiązek pokrycia wszystkich kosztów związanych z wizytą biskupa.

Kanon 29. Duchowieństwo oraz pozostali pracownicy pełniący posługi we wspólnotach są zobowiązani utrzymywać wysokie standardy Kodeksu Zachowania Etycznego nakreślone przez niniejszą Konstytucję.

Kanon 30. Parafia pozostaje pracodawcą swego duchowieństwa i pozostałych pracowników z prawem ich zatrudniania i zwalniania, przeprowadzania wstępnego rozpoznania w zakresie wykroczeń seksualnych i innych przestępstw kryminalnych.

30.1. Prezbiterzy i pozostali członkowie duchowieństwa wspólnot wiernych EWK powinni być wyświęconym duchowieństwem EWK. (Zmieniony 10.2005)

Kanon 31. Wspólnota nie ponosi odpowiedzialności prawnej ani nie przyjmuje na siebie zobowiązań duchowieństwa oraz pozostałych pracowników pełniących posługę w lokalnych parafiach. Odpowiedzialna za wszczęcie dochodzenia w przypadku oskarżeń w stosunku do duchownych oraz pozostałych pracowników pełniących posługę jest parafia.

Kanon 32. Oskarżenia o popełnieniu przestępstwa zgodnie z wytycznymi Wspólnoty powinny być zgłaszane Biskupowi Przewodniczącemu i Radzie Biskupów do zbadania.

B. ZAKONY

Kanon 33. Zakon religijny jest wspólnotą osób połączonych ewangeliczną misją doskonalenia życia duchowego i/ albo służby społeczeństwu.

33.1. Nadanie osobowości prawnej i wybór liderów zarządzających zakonem są wymagane do uznania i dopuszczenia do praw Wspólnoty.

33.2. Uznania i przyjęcia zakonów religijnych do Wspólnoty dokonuje z urzędu Biskup Przewodniczący.

Kanon 34. Zakon religijny jest zobowiązany stosować się do wytycznych Wspólnoty dla zakonów ustalonych przez uprawnionego przedstawiciela Rady Biskupów i/ albo Biskupa Przewodniczącego.

Kanon 35. Zakon religijny, który stara się o przyjęcie do Wspólnoty, musi być finansowo samowystarczalny i posiadać komitet finansowy. Wspólnota nie ponosi odpowiedzialności finansowej za własność zakonu ani za ponoszone przez niego koszty organizacyjne. Jednocześnie Wspólnota nie rości sobie prawa do własności ani do aktywów zakonu.

Kanon 36. Zakon religijny wypełnia swoje finansowe zobowiązania w stosunku do Wspólnoty poprzez regularnie wnoszony wkład finansowy zgodnie z postanowieniami synodu.

Kanon 37. Zakon religijny jest reprezentowany w Radzie Duchowieństwa przez jednego ze swoich zwierzchników oraz dodatkowo przez wybranego ze swojego grona przedstawiciela, a także w Radzie Świeckich przez przysługującą mu liczbę świeckich (reprezentujących świeckich członków zakonu), zgodnie z przepisami określającymi reprezentację parafii. Przedstawicielom tym przysługuje prawo głosu we właściwej im Radzie.

Kanon 38. Nie rzadziej niż raz na dwa lata administrowanie i działania duszpasterskie zakonu są poddawane kontroli przez właściwego przedstawiciela Rady Biskupów. Na zakonie spoczywa obowiązek pokrycia wszystkich kosztów związanych z kontrolą.

Kanon 39. Zakon opracowuje kodeks postępowania etycznego, do którego stosują się wszyscy jego członkowie.

Kanon 40. Posiadający zdolność prawną zakon religijny jest organem odpowiedzialnym za wszystkich swoich członków. Zakon pozostaje pracodawcą swych członków i pozostałych pracowników przez niego zatrudnionych. Wspólnota nie ponosi odpowiedzialności prawnej ani nie przyjmuje na siebie zobowiązań członków oraz pozostałych pracowników zakonu.

Kanon 41. Zakon zastrzega sobie prawo i odpowiedzialność do egzekwowania wśród jego członków przepisów i reguł administracyjnych sobie właściwych. Zarządzający zakonem są zobowiązani poddać wszystkich chętnych do wstąpienia do zakonu odpowiednim badaniom psychologicznym, kontroli pod kątem wykroczeń przeciw prawu w przeszłości oraz przestępstw seksualnych. Podobnie wszyscy zatrudnieni przez zakon powinni zostać poddani kontroli pod kątem wykroczeń przeciw prawu w przeszłości oraz przestępstw seksualnych.

Kanon 42. Zakon jest odpowiedzialny za wszczęcie dochodzenia w przypadku oskarżeń w stosunku do swoich członków oraz osób zatrudnionych. Oskarżenia o popełnieniu przestępstwa oraz wyniki śledztwa zgodnie z wytycznymi powinny być zgłaszane właściwemu przedstawicielowi Rady Biskupów i Biskupowi Przewodniczącemu, którzy powinni podjąć właściwe działania.

C. DUSZPASTERSTWA

Kanon 43. Duszpasterstwo jest wspólnotą wiernych niezależną od parafii ani od zakonu, poświęconą określonemu rodzajowi służby lub danej społeczności:

43a. Jednostką edukacyjną: szkołą, studium, uniwersytetem albo seminarium;

43b. Stowarzyszeniem kapelanów przy szkole, szpitalu, więzieniu, jednostce wojskowej lub innej instytucji;

43c. Inną organizacją duszpasterską utworzoną przez członków Wspólnoty w celu rozwoju misji służących rozwojowi duchowemu lub zaspokajaniu społecznych potrzeb.

Kanon 44. Duszpasterstwo jest zobowiązane stosować się do wytycznych Wspólnoty dla duszpasterstw ustalonych przez uprawnionego przedstawiciela Rady Biskupów i/albo Biskupa Przewodniczącego.

Kanon 45. Duszpasterstwo otrzymuje poparcie Wspólnoty zgodnie z wytycznymi ustalonymi przez uprawnionego przedstawiciela Rady Biskupów i/albo Biskupa Przewodniczącego.

Kanon 46. Instytucja, której służy kapelan oddelegowany przez Wspólnotę, pozostaje jego pracodawcą. Wspólnota nie przyjmuje na siebie żadnych finansowych zobowiązań w stosunku do kapelana pozostającego na takiej służbie.

Kanon 47. Duszpasterstwo inne niż sformalizowany kapelanat wymaga nadania osobowości prawnej, wybór liderów zarządzających i komitetów finansowych.

47.1. Założona przez duszpasterstwo spółka posiadająca zdolność prawną staje się pracodawcą dla wszystkich zatrudnionych przez duszpasterstwo, tym samym Wspólnota nie bierze na siebie żadnej odpowiedzialności finansowej za duszpasterstwo.

Kanon 48. Duszpasterstwo, które stara się o przyjęcie do Wspólnoty, musi być finansowo samowystarczalne i posiadać komitet finansowy.

48.1. Wspólnota nie ponosi odpowiedzialności finansowej za własność duszpasterstwa ani za ponoszone przez nie koszty organizacyjne. Jednocześnie Wspólnota nie rości sobie prawa do własności ani do aktywów duszpasterstwa.

Kanon 49. Duszpasterstwo wypełnia swoje finansowe zobowiązania w stosunku do Wspólnoty poprzez regularnie wnoszony wkład finansowy zgodnie z postanowieniami Synodu.

Kanon 50. Nie rzadziej niż raz na dwa lata działania duszpasterstwa są poddawane kontroli przez właściwego przedstawiciela Rady Biskupów. Na duszpasterstwie spoczywa obowiązek pokrycia wszystkich kosztów związanych z kontrolą.

Kanon 51. Wszyscy przynależący do duszpasterstwa powinni stosować się do kodeksu zachowania etycznego właściwemu duszpasterstwu oraz do kodeksu zachowania etycznego Wspólnoty dla duchowieństwa, jeśli członek duszpasterstwa jest osobą wyświęconą.

Kanon 52. Posiadające zdolność prawną duszpasterstwo jest organem władzy odpowiedzialnym za wszystkich swoich członków oraz ich pracodawcą. Wspólnota nie ponosi odpowiedzialności prawnej ani nie przyjmuje na siebie zobowiązań członków oraz pozostałych pracowników duszpasterstwa.

Kanon 53. Duszpasterstwa są reprezentowane podczas odbywającego się 2 razy w roku synodu w niżej wskazany sposób:

53.1. Jednostki edukacyjne są reprezentowane w Radzie Duchowieństwa przez jednego ze swoich zwierzchników oraz dodatkowo przez wybranego ze swojego grona przedstawiciela, a także w Radzie Świeckich przez przysługującą mu liczbę świeckich, zgodnie z przepisami określającymi reprezentację parafii.

53.2. Kapelani są reprezentowani w Radzie Duchowieństwa poprzez Stowarzyszenie Kapelanów w liczbie dwóch wyświęconych członków.

53.3. Inne duszpasterstwa są reprezentowane w Radzie Duchowieństwa przez jednego ze swoich zwierzchników oraz dodatkowo przez wybranego ze swojego grona przedstawiciela, a także w Radzie Świeckich przez przysługującą mu liczbę świeckich, zgodnie z przepisami określającymi świecką reprezentację parafii.

Kanon 54. Każde duszpasterstwo (jednostka edukacyjna, stowarzyszenie kapelanów i inne duszpasterstwo) jest odpowiedzialne za wszczęcie dochodzenia w przypadku oskarżeń w stosunku do swoich członków oraz innych osób zatrudnionych.

54.1. Oskarżenia o popełnieniu przestępstwa oraz wyniki śledztwa zgodnie z wytycznymi powinny być zgłaszane właściwemu przedstawicielowi Rady Biskupów i Biskupowi Przewodniczącemu, którzy powinni podjąć właściwe działania.

ROZDZIAŁ V: PRAWO SAMOSTANOWIENIA

Kanon 55. Kiedy duchowny rozpozna swoją wolę, aby zaprzestać wykonywania posługi w ramach Wspólnoty, posługa może zostać zawieszona.

Kanon 56. Prawo pełnienia posługi udzielane jest zgodnie z Podkanonem 2 zawartym w Przepisach szczegółowych niniejszej Konstytucji. Każdy wykonujący swoją posługę w EWK wykonuje ją w ramach lokalnej parafii, zakonu lub duszpasterstwa, uznanego przez EWK. (Zmieniony 29.10.2010)

Kanon 57. Prawo zawieszenia posługi we Wspólnocie należy do lokalnego ordynariusza. Każde przyznanie prawa pełnienia posługi i jego zawieszenie powinno zostać zgłoszone Biskupowi Przewodniczącemu. Zawieszenie wraz z podaniem przyczyny powinno zostać rozpatrzone przez Radę Biskupów. Biskup Przewodniczący może zarządzić przeprowadzenie rozeznania dotyczące zawieszenia w posługiwaniu.

Kanon 58. Wnioski duchowieństwa o przywrócenie do posługiwania są rozpatrywane przez lokalnego ordynariusza. Jeśli posługa zostaje przywrócona, decyzja powinna zostać potwierdzona większością głosów Rady Biskupów. Prawo pełnienia posługi nie zostaje przywrócone w przypadkach:

58a. Skazania za przestępstwa seksualne wobec dorosłych i dzieci;

58b. Skazania za grożenie morderstwem lub jego próbę;

58c. Przywrócenie do posługi po przebyciu choroby na tle psychicznym może nastąpić jedynie na podstawie orzeczenia dwóch wykwalifikowanych lekarzy.

Kanon 58'. Jeśli wspólnota wiernych rozezna, że chce wystąpić ze Wspólnoty, może tego dokonać na podstawie decyzji Biskupa Przewodniczącego, która podlega rozpatrzeniu przez Radę Biskupów. Rozeznanie dotyczące decyzji wspólnoty o wystąpieniu powinno zostać przeprowadzone z liderem danej wspólnoty przez członka Rady Biskupów.

Kanon 59. Własność wspólna i aktywa lokalnej wspólnoty wiernych przynależą do niej na zasadzie wyłącznej własności zgodnie z jej konstytucją i prawem kraju, w którym dana wspólnota działa. Wspólnota nie rości sobie żadnych praw do własności należących do niej wspólnot wiernych.

ROZDZIAŁ VI: POPRAWKI DO KONSTYTUCJI

Kanon 60. Prawo wprowadzania poprawek do Konstytucji przysługuje Radzie Świeckich i Radzie Duchowieństwa podczas odbywającego się dwa razy do roku Synodu.

Kanon 61. Deklaracja Praw: Prawa i Obowiązki

Poniższe fundamentalne prawa każdego członka Kościoła wynikają z podstawowych praw człowieka oraz z przysługujących mu podstawowych praw ochrzczonego. Każde prawo pociąga za sobą stosowny obowiązek, niekiedy na tyle oczywisty, że nie potrzebujący wspomnienia. Poniższe prawa i obowiązki dotyczą wszystkich katolików we wszystkich instancjach bez względu na rasę, wiek, narodowość, płeć, orientację seksualną, sytuację życiową, status społeczny czy ekonomiczny.

61.1. Podstawowe prawa i obowiązki

Uznajemy prawa i obowiązki każdego chrześcijanina wyrażone w poniższej Deklaracji Praw opublikowanej przez ARCC (Stowarzyszenie na Rzecz Praw Katolików w Kościele).

61.1.1. Każdy katolik posiada niezbywalne prawo jednostki do:

61.1.1.a. Wolności działania;

61.1.1.b. Wolności sumienia;

61.1.1.c. Wolności poglądów i ich wyrażania;

61.1.1.d. Zdobywania i dzielenia się informacjami;

61.1.1.e. Wolności zrzeszania się;

61.1.1.f. Należytego procesu sądowego;

61.1.1.g. Uczestniczenia w procesie samorządności;

61.1.1.h. Rozliczenia działań wybranych przez siebie przedstawicieli;

61.1.1.i. Ochrony dobrego imienia i prywatności;

61.1.1.j. Zawarcia związku małżeńskiego;

61.1.1.k. Edukacji i związanego z nią obowiązku należytego wywiązania się z tego prawa.

61.1.1.2. Każdy katolik, posiadając niezbywalne prawo jednostki do wolności działania, może angażować się w każdą działalność, która nie wyrządza krzywdy ani nie narusza praw innych jednostek.

61.1.1.3. Każdy katolik, posiadając niezbywalne prawo jednostki do wolności sumienia, ma prawo i obowiązek postępować według rozeznania swego sumienia we wszystkich kwestiach.

61.1.1.4. Każdy katolik, posiadając niezbywalne prawo jednostki do zdobywania i dzielenia się informacjami, ma prawo dostępu do wszystkich informacji, w których posiadaniu znajduje się każda kościelna władza, a które dotyczą jego duchowego i doczesnego dobra, pod warunkiem, że dostęp taki nie narusza praw innych jednostek.

61.1.1.5. Każdy katolik, posiadając niezbywalne prawo jednostki do wolności poglądów i ich wyrażania, ma prawo do publicznego wyrażenia swojego poparcia lub jego braku dla decyzji podejmowanych przez władzę kościelną z zachowaniem prawa odpowiedzialności za słowa.

61.1.1.5.a. Świeccy mają prawo i obowiązek podzielić się swoimi opiniami z innymi, z zachowaniem prawa odpowiedzialności za słowa, szczególnie w tych kwestiach, które dotyczą posiadanego przez nich doświadczenia.

61.1.1.5.b. Katolickim nauczycielom i studiującym teologię przysługuje prawo wolności prowadzenia badań akademickich z uwzględnieniem związanej z nimi odpowiedzialności. Dopuszczalność ich poglądów powinna być oceniana w drodze dialogu z innymi badaczami, a kiedy wymaga tego sytuacja z władzą kościelną. Wszyscy nauczyciele i studiujący powinni pamiętać, że poszukiwanie prawdy oraz sposobów jej wyrażenia wiąże się z podążaniem za dowodami, skąd bierze się odpowiedzialność za różnice w poglądach i pluralizm myśli i ich wyrażania.

61.1.1.6. Każdy katolik, posiadając niezbywalne prawo jednostki do wolności zrzeszania się, w celu lepszej realizacji celów Kościoła katolickiego ma prawo tworzenia stowarzyszeń wolontariuszy, którym przysługuje prawo decydowania o sposobie zarządzania nimi.

61.1.1.7. Każdy katolik, posiadając niezbywalne prawo jednostki do uczciwego procesu sądowego, ma prawo do zgodnego z zasadami postępowania administracyjnego i procedurami sądowymi procesu bez nieuzasadnionej zwłoki oraz do rekompensaty za poniesione szkody powstałe na skutek procedur prawnych.

61.1.1.8. Każdy katolik, posiadając niezbywalne prawo jednostki do uczestniczenia w procesie samorządności, ma prawo głosu we wszystkich decyzjach, które go dotyczą, włączając w to wybór swoich przedstawicieli, a także związany z nim obowiązek należytego wywiązania się z tych praw.

61.1.1.9. Każdy katolik, posiadając niezbywalne prawo jednostki do wyboru odpowiedzialnych przed nim przedstawicieli, ma prawo rozliczenia ich z powierzonych im zadań.

61.1.1.10. Każdy katolik, posiadając niezbywalne prawo jednostki do ochrony dobrego imienia i prywatności, ma prawo podjąć działanie w celu zapobieżenia utracie swojego dobrego imienia lub pogwałceniu swojej prywatności.

61.1.1.11. Każdy katolik, posiadając niezbywalne prawo jednostki do zawarcia związku małżeńskiego, ma prawo do wyboru swojego stanu cywilnego. Dotyczy to zarówno osób świeckich jak i duchownych w kwestii wstąpienia w związek małżeński, pozostania poza nim lub wyboru celibatu.

61.1.1.12. Każdy katolik, posiadając niezbywalne prawo jednostki do zawarcia związku małżeńskiego, w którym małżonkom przysługują pełne i równe prawa, ma prawo do wystąpienia ze związku małżeńskiego, który rozpadł się w sposób nieodwracalny.

61.1.1.12.a. Katolikowi takiemu przysługuje niezbywalne prawo do ponownego zawarcia związku małżeńskiego.

61.1.1.12.b. Każdy rozwiedziony katolik oraz każdy katolik, który ponownie zawarł związek małżeński, i pozostaje pogodzony we własnym sumieniu z Kościołem, zachowuje podobnie jak pozostali członkowie Kościoła pełnię praw do posług i sakramentów.

61.1.1.13. Każdy katolik jako rodzic, posiadając niezbywalne prawo jednostki do zawarcia związku małżeńskiego i edukacji, ma prawo i obowiązek do:

61.1.1.13.a. W zgodzie ze swoim sumieniem określić wielkość swojej rodziny;

61.1.1.13.b. Wybrać metodę planowania rodziny;

61.1.1.13.c. Podjąć decyzje dotyczące edukacji swoich dzieci.

61.2. Podstawowe Prawa i Obowiązki Ochrzczonych

61.2.1. Każdemu ochrzczoneму katolikowi przysługuje prawo otrzymania w Kościele tych sakramentów, które są niezbędne do życia pełnią życia chrześcijańskiego, włączając w to:

61.2.1.a. Uwielbienie Boga będące odzwierciedleniem radości i trosk wspólnoty, drogowskazem i inspiracją dla niej;

61.2.1.b. Nauczanie w duchu tradycji chrześcijańskiej, wprowadzenie w duchowość i nauki moralne w sposób przybliżający wartości chrześcijańskie jako pomocne i przydatne we współczesnym życiu;

61.2.1.c. Opiekę duszpasterską z troską i realizmem czerpiącą z dziedzictwa chrześcijaństwa oraz uwzględniającą życiową sytuację jednostki.

61.2.2. Każdemu ochrzczoneму katolikowi przysługuje prawo do:

61.2.2.a. Przystąpienia do sakramentów, do których został odpowiednio przygotowany;

61.2.2.b. Sprawowania posług w Kościele, do których został odpowiednio przygotowany, z uwzględnieniem potrzeb i za zgodą lub na prośbę danej wspólnoty.

61.2.3. Każdemu ochrzczoneму katolikowi przysługuje prawo do sprawiedliwego podziału zasobów rozdzielanych wewnątrz Kościoła. Powyższe oznacza między innymi:

61.2.3.a. Wszystkie kobiety mają takie same prawo w dostępie do środków i urzędów kościelnych co mężczyźni;

61.2.3.b. Rodzice mają prawo oczekiwać od przywódców Kościoła wymiernego materialnego wsparcia oraz potrzebnego wsparcia innego rodzaju w edukacji religijnej swoich dzieci;

61.2.3.c. Osoby stanu wolnego mają prawo do sprawiedliwego podziału zasobów rozdzielanych wewnątrz Kościoła.

61.2.4. Każdy ochrzczony katolik, będąc częścią społeczności ludzkiej, posiada obowiązek wspierania Kościoła zasobami swojego czasu, talentu i środków finansowych.

Kanon 62. Poprawki do Przepisów szczegółowych Ekumenicznej Wspólnoty Katolickiej wprowadza się po głosowaniu w Radzie Duchowieństwa i Radzie Świeckich i ich podpisaniu przez Biskupa Przewodniczącego. Veto Biskupa Przewodniczącego może zostać odrzucone większością 2/3 głosów każdej Rady.

Kanon 63. Biskup zostaje przyjęty do Rady Biskupów decyzją podjętą w głosowaniu większością głosów każdej z Rad oraz Rady Biskupów. (Zmieniony 10.2005)

Kanon 64. Wybór Biskupów do Posługi Duszpasterskiej wewnątrz EWK (Zmieniony 10.2005)

64.1. Kandydat na urząd biskupi musi spełnić warunki ustalone w przepisach szczegółowych Konstytucji EWK.

64.2. Powołaniem biskupa jako sługi Chrystusa i sługi konkretnej wspólnoty Ludu Bożego jest zachowanie ciągłości posługiwania Apostołów w Kościele powierzonej nam przez kobiety i mężczyzn, którzy poszli za Chrystusem. Posługiwanie biskupa skupia się wokół potrzeby nauczania, przewodzenia i uświęcania wspólnoty wierzących. Biskup reprezentuje ludzi, dla których został wybrany, aby im służyć. Biskup jest niezwykłym symbolem jedności w różnorodności Kościoła jako Ciała Chrystusa. (Zmieniony 27.10.2007)

Kanon 65. Przystąpienie biskupów i ich wspólnot wiernych z innych kościołów do EWK (Zmieniony 10.2005)

65.1. Biskupowi wstępującemu do EWK bez swojej wspólnoty wiernych nie przysługuje pełnia praw, przywilejów i władzy urzędu biskupiego.

65.2. Biskup będący kandydatem do przyjęcia do EWK musi spełnić wymogi dla kandydatów do EWK zawarte w Przepisach szczegółowych Konstytucji.

65.3. Do przyjęcia biskupa wraz ze wspólnotą wiernych do EWK wymagana jest zgoda obu Rad oraz Rady Biskupów wyrażona w głosowaniu.

65.4. Biskup starający się o przyjęcie do EWK wraz ze wspólnotą wiernych zobowiązuje się przestrzegać Konstytucji EWK i jej Przepisów szczegółowych.

65.5. Nowo przyjęty biskup zachowuje duszpasterską odpowiedzialność za swoją/swoje wspólnotę/wspólnoty wiernych.

65.6. Wspólnoty wiernych przyjęte wraz ze swoim wnioskującym biskupem otrzymują wszystkie prawa, obowiązki i przywileje członkowskich wspólnot wiernych, jak zostało to zapisane w Konstytucji i Przepisach szczegółowych EWK.

65.7. Nowo przyjęty biskup otrzymuje prawo wyboru do Rady Biskupów zgodnie z Konstytucją i wytycznymi EWK.

Kanon 66. Sukcesja w przypadku zwolnienia urzędu Biskupa Przewodniczącego przed upływem kadencji (Zmieniony 10.2005)

66.1. W przypadku rezygnacji, śmierci lub niezdolności do sprawowania posługi uprawnienia Biskupa Przewodniczącego przechodzą na biskupa seniora w Radzie Biskupów, który pełni swoją posługę jako tymczasowy Biskup Przewodniczący do czasu wyboru nowego Biskupa zgodnie z Kanonem 4.

66.2. W przypadku nieobsadzonego żadnego stanowiska w Radzie Biskupów, uprawnienia urzędu Biskupa Przewodniczącego przechodzą na przewodniczącego Rady Duchowieństwa, który pełni swoją posługę jako biskup senior do czasu wyboru nowego Biskupa zgodnie z Kanonem 4.

Kanon 67. Urząd, zadania i wybór biskupów lokalnych (Zmieniony 26.10.2007)

67.1. Przepisy poniższych kanonów, ilekroć mowa o zadaniach lub władzy biskupa lokalnego, a urząd ten pozostaje pusty, odnoszą się do władzy Biskupa Przewodniczącego Wspólnoty. Przez region rozumie się grupę kościołów, wspólnot wiernych i/albo wspólnot duszpasterskich, które niekoniecznie łączy ich położenie geograficzne.

67.2. Kandydat na biskupa lokalnego nie musi być wyświęconym duchownym w chwili wyboru, ale powinien być wyświęconym duchownym w chwili konsekracji na biskupa.

67.3. W przypadku gdy kilka wspólnot wiernych EWK rozezna potrzebę bliższej i bardziej bezpośredniej posługi biskupiej, owa grupa wspólnot powinna czuć się zachęcona do bliższego współdziałania. Wspólnoty te powinny dokładniej rozeznać i w duchu modlitwy rozważyć swoje dalsze potrzeby i pragnienia. Do takich działań nie jest wymagana zgoda synodu EWK ani Biskupa Przewodniczącego.

67.4. W przypadku, gdy ogół uzna, że duchowe i kościelne przewodnictwo biskupa najlepiej przysłuży się duchowym potrzebom Ludu Bożego, przedłoży Radzie Liderów prośbę o uznanie wakatu na stanowisku biskupa, z zachowaniem zasady subsydiarności (pomocniczości). Rada Liderów rozpatrzy przedłożoną prośbę bezzwłocznie, udzielając rady i wsparcia wnioskującym. Z ważnej przyczyny Rada Liderów może wstrzymać swoje poparcie dla prośby, w takim przypadku wnioskujący nie powinni składać powtórnie swojej prośby do rozpatrzenia przed upływem roku.

67.5. Oczekujący na biskupa kościoł z należytą starannością rozpozna, nominuje, zbada, przeprowadzi rozmowy i w stosownym czasie dokona wyboru kandydata na swojego biskupa spośród właściwych kandydatów. Podczas gdy wstępne rozeznanie oraz rozmowy z kandydatami przeprowadzają liderzy Rady Duchowieństwa i Rady Świeckich danych kościołów (albo specjalnie w tym celu powołana przez nich grupa), sam wybór biskupa musi odbyć się w taki sposób, aby umożliwił każdemu członkowi kościoła udział w głosowaniu za lub przeciwko poszczególnym kandydatom zgodnie z jego sumieniem.

67.6. Ważność wyboru kandydata na biskupa stwierdza Synod EWK w głosowaniu większością głosów. Rada Liderów EWK nie może stwierdzić ważności wyboru kandydata w zastępstwie Synodu EWK.

67.7. W przypadku gdy obrady najbliższego Synodu Wspólnoty miałyby odbyć się w czasie dłuższym niż jeden rok od wyboru kandydata na biskupa, Rada Liderów podejmie właściwe środki w celu ogłoszenia wewnątrz Wspólnoty decyzji o wyborze dokonanym przez dane wspólnoty, a także zbierze głosy akceptacji lub sprzeciwu wobec temu wyborowi spośród wszystkich członków Synodu EWK z prawem głosu. Rada dokona powyższych czynności w dopuszczalnym możliwie najkrótszym czasie. W przypadku gdy obrady najbliższego Synodu Wspólnoty miałyby odbyć się w czasie krótszym niż jeden rok od wyboru kandydata na biskupa, proces potwierdzenia wyboru powinien zostać wstrzymany aż do czasu zaplanowanych obrad Synodu EWK.

67.8. Decyzja Synodu EWK jest ostateczna. W przypadku odrzucenia kandydatury przez Synod, kandydat nie powinien być ponownie przedstawiany Synodowi przez trzy lata.

67.9. Po zatwierdzeniu biskupa lokalnego kościoły, które utworzyły nowy region, powinny powołać struktury władzy zgodne z polityką synodalną, włączającą w proces rządzenia za-

równy świeckich jak i duchowieństwo, oraz uwzględniające różnorodność wspólnot w regionie. (Zmieniony 29.10.2010)

67.10. Kadencja biskupa lokalnego trwa sześć lat z możliwością jej przedłużenia w głosowaniu dokonany przez ludność danego regionu i z koniecznością jej zatwierdzenia przez Synod EWK. Kandydat może być wybrany na urząd biskupa lokalnego maksymalnie na dwie następujące po sobie kadencje. Biskup może być ponownie wybrany na urząd biskupa lokalnego po upływie dwóch lat od upłynięcia dwóch kadencji.

67.11. Poza zobowiązaniami finansowymi wobec swoich państw wspólnoty danego regionu zobowiązane są zabezpieczyć finansowe potrzeby biskupa lokalnego.

67.12. W przypadku opróżnienia urzędu biskupa na skutek śmierci, zrzeczenia się, przejścia na emeryturę lub usunięcia z urzędu przeprowadza się taki sam proces wyboru jak opisany powyżej. Jednakże, aby zachować ciągłość w działalności regionu, wspólnoty regionu we współpracy z Radą Liderów EWK, mogą na czas wakatu we własnym zakresie wyznaczyć tymczasowego duchowego przywódcę do spraw zarządzania regionem. Współpraca z Radą Liderów w powyższej sprawie jest konieczna.

67.13. Uprawnienia biskupa do mianowania pomocników w celu ułatwienia procesu zarządzania nie wynikają z Konstytucji ani z przepisów prawa. Z uprawnień tych biskup korzysta, konsultując się z lokalną radą liderów. Uprawnienia wygasają z chwilą zakończenia kadencji biskupa.

67.14. Biskupi pozostający w harmonijnych stosunkach ze Wspólnotą oraz piastujący urząd biskupa pochodzący z wyboru posiadają prawo głosu w Radzie Biskupów. Biskupi nie piastujący urzędu z wyboru pozostają członkami Rady Biskupów bez prawa głosu.

67.15. Na zaproszenie regionu lub samej Wspólnoty biskup EWK nie piastujący chwilowo żadnego stanowiska może służyć Wspólnocie w inny sposób, włączając w to jego wszystkie duszpasterskie kompetencje.

67.16. Do kompetencji Synodu należą decyzje dotyczące jurysdykcji biskupa z innej wspólnoty oraz przyjętego do EWK. Przyjęcie biskupa na jurysdykcję wewnątrz EWK oraz przyjęcie jurysdykcji biskupiej spoza EWK są dwoma różnymi procesami i powinny być przeprowadzane według oddzielnych wytycznych określonych przez Konstytucję.

Kanon 68. Wybór Biskupa Przewodniczącego (Zmieniony 29.10.2010)

68.1. Komisja Elektorów do wyboru Biskupa Przewodniczącego składa się z przewodniczących i wiceprzewodniczących obu Rad, albo ich przedstawicieli, oraz dwóch członków każdej z Rad. Skład Komisji powinien odzwierciedlać różnorodność EWK.

68.2. Komisja Elektorów powinna przedstawić swoich kandydatów dziewięć miesięcy przed datą planowanych wyborów. Komisja może przedstawić nie więcej niż trzech kandydatów.

68.3. Uzupełniające kandydatury przedstawione przez Wspólnotę należy zgłaszać w okresie 90 dni od ogłoszenia kandydatów Komisji Elektorów. Okres 90 dni liczy się od ogłoszenia kandydatur na stronie internetowej EWK. Kandydaturę przedstawioną przez ogół Wspólnoty uznaje się za zarejestrowaną przez Komisję Elektorów po spełnieniu następujących warunków:

- a) Po zgromadzeniu podpisów poparcia co najmniej 15% delegatów świeckich i 15% delegatów duchowieństwa EWK w okresie ukonstytuowania się Komisji Elektorów;
- b) Sygnatariusze wniosku powinni reprezentować co najmniej sześć różnych organizacji EWK z co najmniej 3 różnych regionów EWK;
- c) Kandydat ogółu Wspólnoty musi spełniać warunki określone przez Konstytucję i Przepisy szczegółowe dla kandydatów do biskupstwa;
- d) Do wniosku musi być załączone pisemne oświadczenie kandydata o zdolności i woli bycia wybranym oraz akceptacja wszystkich pozostałych warunków wyboru;
- e) Jeśli kandydat nie został poddany innym procedurom przepisany przez Konstytucję, powinien zostać poddany tym samym czynnościom rekrutacyjnym co kandydaci do duchowieństwa;
- f) We wszystkich materiałach drukowanych przedstawionych delegatom, innych niż karty do głosowania, kandydaci Komisji Elektorów oraz kandydaci ogółu Wspólnoty powinni być wyraźnie rozróżnieni.

68.4. Wszystkie działania przed wyborami, a także działania w dniu wyborów, powinny być oparte na modlitewnym rozeznaniu i przy poszukiwaniu wsparcia łaski Ducha Świętego. Wszyscy rozważający udzielenie poparcia dla konkretnego kandydata oraz kandydaci rozważający przeprowadzenie kampanii wyborczych powinni szczerze i w duchu modlitwy rozeznąć czy ich działania będą zgodne z duchowym rozpoznaniem.

68.5. Nad przebiegiem wyborów czuwają przewodniczący obu Rad. Nie wolno zgłaszać innych kandydatów niż opisani wyżej kandydaci zgłoszeni przez Komisję Elektorów oraz kandydaci zgłoszeni przez ogół Wspólnoty.

ROZDZIAŁ VII: PRZEPISY SZCZEGÓŁOWE

Podkanon 1. Sporządzenie oraz zmiana wytycznych dotyczących formacji wspólnot wiernych leży w gestii Rady Biskupów.

Rozwój rodziny wierzących ma zawsze dwa wymiary:

1. Rozwój rozumiany w kategorii wzrostu ilościowego, tak jak ma to miejsce w przypadku wzrostu liczby lokalnych wspólnot oraz wzrostu liczby członków każdej ze wspólnot. Biblijne odniesienie do tego rodzaju wzrostu znajdziemy w 2. rozdziale Dziejów Apostolskich w słowach: „Pan zaś przymnażał im codziennie tych, którzy dostępowali zbawienia”.

2. Rozwój rozumiany jako dojrzewanie członków Kościoła. Ten rodzaj wzrostu wyraża się w słowach św. Pawła, który w 3. rozdziale Pierwszego Listu do Koryntian, mówi o ich wspólności, która karmiona w niemowlęctwie mlekiem duchowym, pokonała drogę do „stałego pokarmu wiary”.

Dlatego też pragniemy wesprzeć duchowieństwo i wszystkich członków Wspólnoty, jak i tych, którzy pragną do Wspólnoty przystąpić, wytycznymi dotyczącymi formacji wspólnot wiernych oraz ich przyłączenia do Ekumenicznej Wspólnoty Katolickiej.

Poniższe wskazania nie powinny być postrzegane jako wyczerpujący opis całego procesu, ale raczej jako pomoc w rozpoznaniu gotowości grupy do wstąpienia do Wspólnoty.

Doświadczenie wspólnoty wiernych

Celem poniższego artykułu jest podkreślenie ważności łaski w procesie „odkrywania” wspólnoty. Mężczyźni i kobiety, którzy odnajdują siebie w stałym wspólnotowym doświadczeniu dzielenia się i celebracji duchowej podróży w Chrystusie, odkrywają potrzebę powołania do życia wspólnoty wiernych rozumianej jako kościół, parafia lub misja. Takie grupy wiernych są na drodze do zacieśnienia więzi jako stała wspólnota. Wspólnotowe doświadczenie może wyrastać z regularnego celebrowania Eucharystii, zmiany w postrzeganiu siebie na skutek kontaktu z inną kościelną wspólnotą lub z rozwoju wewnątrz już istniejącej wspólnoty EWK (jak na przykład druga wspólnota powstała na gruncie geograficznym, która zapewnia niektórym członkom łatwiejszy i częstszy dostęp do wspólnotowych czynności). Rozeznanie takie zostaje potwierdzone przez członków danej grupy, odczuwających i zgadzających się co do łączącego ich podobieństwa oraz roli Ducha Świętego w procesie

powstawania wspólnoty sakramentalnej. Nigdy nie jest to działanie jednej osoby – nawet jeśli jest to osoba duchowna – która stara się powołać do życia wspólnotę bez pozostałych członków. Pamiętamy o słowach Pisma Świętego, które mówi, że Chrystus jest obecny tam, gdzie dwóch albo trzech zbiera się w Jego imię.

Formacja lidera wspólnoty

Grupa wiernych identyfikująca się jako wspólnota wierzących musi zadać sobie pytanie, czy owa identyfikacja podziela katolicką tradycję posługi sakramentalnej i celebracji liturgicznej. Jeśli tak jest w rzeczywistości, grupa ta jest gotowa do związania się ze Wspólnotą poprzez odpowiednie środki. Dialog ze Wspólnotą powinien być rozpoczęty przez zarówno świeckich jak i duchownych członków wspólnoty. Oznacza to konieczność obecności wystarczającej liczby świeckich liderów wspólnoty tak, aby odzwierciedlona została różnorodność członków wspólnoty. Prowadzenie rozmów nie powinno leżeć jedynie w gestii prezbitera wspólnoty. Musi odzwierciedlać różnorodność wewnątrz wspólnoty. Choć wskazane jest, aby wspólnota miała własnego wyświęconego duchownego, może się zdarzyć, że w danej chwili nie posiada ona czynnego duchowieństwa. Okoliczność taka nie stanowi przeszkody w ubieganiu się o przyłączenie do Wspólnoty. W rzeczywistości okoliczność taka jest często powodem, dla którego wspólnota, korzystając z pomocy biskupa, przystępuje do EWK, nie posiadając wyświęconego prezbitera ani diakona. Przed przystąpieniem do procesu ubiegania się o przyłączenie do Wspólnoty wierni powinni wybrać swoją radę liderów. Struktura rady może różnić się od tych w innych wspólnotach wiernych, jednak w jej składzie powinni znaleźć się świeccy liderzy na stanowiskach przewodniczącego, skarbnika, członków komisji finansowej, sekretarza i innych komisji niezbędnych do funkcjonowania wspólnoty.

Duchowieństwo wspólnoty

Wspólnoty wiernych przyłączają się w większości do Wspólnoty ze swoim własnym duchowieństwem. Tacy duchowni, aby otrzymać pełnię posług w EWK, muszą dokonać osobnego przystąpienia do Wspólnoty. Potwierdzenie ich przynależności do duchowieństwa Wspólnoty rozpoczyna się od tymczasowego lub próbnego okresu. Przystąpienie świeckich liderów do Wspólnoty odbywa się na oddzielnych warunkach, choć związane jest w pewien sposób z przyjęciem ich duchownych. W przypadku braku duchowieństwa wspólnota wiernych może zwrócić się do Wspólnoty z prośbą o wyznaczenie tymczasowych i dobrowolnych szafarzy sakramentów spośród duchowieństwa EWK. Zaleca się jednak, aby wspólnota wytrwale poszukiwała wyświęconych prezbitarów i diakonów do stałego pełnienia posług, a tym samym zachęcała właściwych mężczyzn i kobiety do rozważenia zachęty do przystąpienia do święceń. Wspólnota zachęca do powrotu do zasady kultywowania powołań wewnątrz grupy i jednocześnie przypomina, że wyświęcony lider kościoła pochodzić powinien z samego środka zgromadzenia eucharystycznego.

Duchowni, którzy wystąpili poprzednio z innych struktur kościelnych, są często prekursorami w powstawaniu nowych wspólnot wiernych. W takich przypadkach ordynariusz po-

winien dokonać wnikliwego wglądu w historię ubiegającego się o dopuszczenie do posług wewnątrz Wspólnoty. Duchowni tacy mogą potrzebować dodatkowych właściwych działań w celu usystematyzowania ich posługi duszpasterskiej (niekiedy niezbędne może okazać się odpowiednie przeszkolenie). Jest główną troską ordynariusza upewnienie się, że powołanie wewnątrz wspólnoty do pełnienia posługi jest równoznaczne z powołaniem do święceń u tych, którzy ubiegają się o dopuszczenie do święceń lub do posług wewnątrz Wspólnoty. Powoływanie duchownych leży w gestii ordynariusza i powinno zostać zatwierdzone przez Biskupa Przewodniczącego.

Kwestie finansowe

Nowo powstałe wspólnoty wiernych stają przed zadaniem zbierania wśród swoich członków funduszy na wynagrodzenie dla posługujących i inne wydatki związane z działalnością wspólnoty oraz mądrego ich rozdysponowywania. W tym celu kościoły powinny powołać komisję nadzoru finansowego w okresie nie dłuższym niż jeden miesiąc od zgłoszenia chęci przynależenia dla Wspólnoty. Pracom komisji nie może przewodniczyć prezbiter, w jej skład nie mogą również wchodzić członkowie jego najbliższej rodziny. Działanie takie zapewni członkom komisji swobodę między innymi w zarządzaniu kwestiami wynagrodzenia dla prezbitera. W skład komisji powinny wchodzić jednostki obeznane z kwestiami finansowymi i jednocześnie rozumiejące duchową i społeczną misję wspólnoty wiernych.

Wszystkie czynności księgowe powinny pozostawać w zgodzie z dobrymi praktykami finansowymi w danym kraju i być zgodne z państwowym i lokalnym prawem. Wszystkie wpływy i wydatki powinny być rejestrowane w odpowiednim okresie czasu, zaś komisja finansowa powinna regularnie przedstawiać sprawozdanie ze swojej działalności – przynajmniej raz w roku.

W okresie nie dłuższym niż trzy miesiące od przystąpienia do Wspólnoty rada zarządzająca wspólnotą powinna sporządzić na piśmie listę zobowiązań w stosunku do duchowieństwa wynikających z nawiązanych z nim stosunków pracy. Lista taka powinna zawierać koszty pokrycia wynagrodzeń oraz pensji, korzyści podatkowe i przywileje dotyczące wydatków na życie. Sposoby przyznawania oraz wysokość wynagrodzeń i pensji duchowieństwa nie pozostającego w stosunku pracy również powinny zostać ustalone na drodze wspólnego wysiłku prezbitera i komisji finansowej albo rady zarządzającej wspólnotą.

Kwestie prawne

W chwili rozpoczęcia procesu ubiegania się o przyjęcie do Wspólnoty, wspólnota wiernych powinna również rozpocząć proces rejestracji jako organizacja pożytku publicznego we właściwym do tego celu urzędzie. Powołanie rady lub komisji organizacji pożytku publicznego wymagane przez prawo powinno zawsze przebiegać zgodnie z wytycznymi prawa. Powołanie rady lub komisji powinno również odbywać się zgodnie ze wskazówkami zawartymi w artykule 2. niniejszego dokumentu. Przewodniczący lub prezes, a także wszyscy inni pełniący swoje funkcje powinni zostać wybrani zgodnie z przepisami szczegółowymi dotyczą-

cymi przyjęcia do Wspólnoty. Wszystkie komisje wspólnoty wiernych mają obowiązek regularnego raportowania do swojej rady.

Przed rozpoczęciem procesu ubiegania się o przyjęcie do Wspólnoty, rada lub komisja wspólnoty wiernych powinna złożyć wniosek do ubezpieczyciela o pokrycie zobowiązań w stosunku do duchowieństwa oraz rady lub komisji wspólnoty wiernych. Wsparcia w tym procesie może udzielić Wspólnota poprzez rekomendację odpowiednich agentów ubezpieczeniowych lub poprzez polecenie członków wspólnoty biegłych w powyższych kwestiach.

Status wizytacji biskupich

Zanim wspólnota wiernych zdecyduje o przystąpieniu do Wspólnoty, przydatna może okazać się pomoc biskupa w zapewnieniu dostępu do katolickiego dziedzictwa sakramentalnego takiego jak święcenia czy bierzmowanie. Wspólnota może uznać, że nie jest gotowa do przyłączenia się do EWK, jednakże potrzebuje posługi biskupiej. W takich przypadkach pożądanym jest, aby wspólnota poczyniła choć pierwsze kroki na drodze do rozpoznania swojej gotowości do przystąpienia do Wspólnoty. Za pierwszy krok można uznać m.in. dopuszczenie prezbitera danej wspólnoty do posług wewnątrz EWK.

Wizyta biskupa lub przedstawiciela może wiązać się z kosztami poniesionymi przez Wspólnotę. Wizytowana wspólnota wiernych powinna być gotowa pokryć te koszty, chyba że zostały poczynione oddzielne ustalenia w tym zakresie ze Wspólnotą.

Podsumowanie

Droga wiary doświadczana jest zarówno przez jednostkę jak i przez wspólnotę wiernych. Obie te drogi splatają się ze sobą, nie będąc dłużej dwiema oddzielnymi. Jednostki mają wpływ na wspólnotę, tak samo jak wspólnota ma wpływ na jednostki. Żywimy nadzieję, że powyższe wskazówki okażą się pomocne dla wspólnoty i jej członków na drodze do osiągnięcia zasad sprawiedliwości i służby w jej działaniach, a także staną się podstawą rozwoju życia duchowego wszystkich zainteresowanych. Wszystkie posługi liturgiczne, sakramentalne i wspierające w danej wspólnocie zależą od mądrych i właściwych decyzji i działań jej liderów. W ten sam sposób życie społeczne wewnątrz wspólnoty przeradza się w przyjaźnie, które są wstępem do wspólnej drogi wiary – ale tylko pod warunkiem, że przestrzegane są konsensus i sprawiedliwość w działaniach wspólnoty w stosunku do jej członków i wszystkich innych, którym wspólnota służy.

Wierni Ekumenicznej Wspólnoty Katolickiej stale modlą się, aby wiara nowo przyjmowanych wspólnot rozkwitała, aby wspólnoty te znalazły dobrą posługę duszpasterską i stale wzrastały w obecności Chrystusa żyjącego, który daje nam nieustannie nowe życie. Biskup, członkowie rad oraz duchowieństwo Wspólnoty wyciągają pomocną dłoń w stronę wszystkich nowych wspólnot w imię naszego Pana Jezusa Chrystusa.

Przyjęcie nowo powstałej wspólnoty wiernych należy do zadań ordynariusza i powinno być potwierdzone przez Biskupa Przewodniczącego. Do czasu zakończenia wszystkich procedur przyjęcia wspólnota wiernych pozostaje zrzeszona z EWK przez okres próbny.

Podkanon 2. Wytyczne dotyczące ordynacji duchownych ustala i ich zmian dokonuje Rada Biskupów.

A. Wytyczne dotyczące przyjęcia ważnie wyświęconych prezbiterów (kapłanów) do Wspólnoty

Wypełnienie formularza dla kandydatów lub rozmowa z lokalnym biskupem ordynariuszem powinny zostać przez kandydata uzupełnione o poniższe:

1. Złożenie listu intencyjnego wraz z curriculum vitae lub życiorysem zawierającym informacje dotyczące wykształcenia kandydata, jego doświadczenia zawodowego oraz doświadczenia w posłudze kapłańskiej (należy załączyć oryginały dokumentów).

- Wymagane jest posiadanie co najmniej tytułu magistra z zakresu teologii duszpasterskiej lub równoznacznego mu tytułu z zakresu teologii ogólnej.
- W celu potwierdzenia kompetencji kandydata z zakresu teologii może zostać przeprowadzony egzamin pisemny.

Do curriculum vitae powinien być dołączony odpis świadectwa chrztu kandydata.

2. Testy osobowości:

Przeprowadzenie testów osobowości (koszty ich przeprowadzenia ponosi kandydat) z uwzględnieniem:

- Obserwacji lekarskiej wraz z rozpoznaniem przeprowadzonym przez kwalifikowanego psychologa
- Testu osobowości PPCA (Personal Problems Checklist for Adults)
- Testu osobowości MMPI (Minnesota Multiphasic Personality Inventory)
- Kwestionariusza osobowości 16PF (16 Personality Factors)
- Testu FIRO-B (Fundamental Interpersonal Relations Orientation)

Badania dotyczące wykroczeń na tle seksualnym (Sexual Misconduct Inquiry) SMI.

Zbadania życiorysu kandydata pod kątem jego niekaralności dokonuje z urzędu Wspólnota.

3. Złożenie listu motywacyjnego z uwzględnieniem powodów, jakimi kandydat do kapłaństwa kieruje się podejmując swoją decyzję.

4. Złożenie co najmniej 5 listów polecających od osób związanych z kandydatem w zakresie jego działalności duszpasterskiej (dotyczy osób mających udział w formacji duszpasterskiej kandydata, jak i współpracowników kandydata w jego posłudze duszpasterskiej).

Dopełnienie powyższych formalności pociąga za sobą następujące kroki w procesie rozpoznania kandydata:

5. Powołanie zespołu ewaluacyjnego przez Biskupa Przewodniczącego.

- Zespół ewaluacyjny wraz z biskupem ordynariuszem jest ciałem decyzyjnym w zakresie rozpatrzenia prośby kandydata o przyjęcie do Wspólnoty. Zespół ma za zadanie zapoznać się ze wszystkimi wyżej wymienionymi dokumentami złożonymi przez kandydata (w tym m.in. ze świadectwami ukończenia szkół, testami osobowości, listami polecającymi).
- Kandydat powinien odbyć osobistą rozmowę z każdym członkiem zespołu ewaluacyjnego, co może wiązać się z wydatkami związanymi z podróżą, które powinien pokryć kandydat.

6. Kandydatów do kapłaństwa zgłaszają wspólnoty wiernych należące do EWK; członkowie wspólnot powinni złożyć swoje listy poparcia i/albo zawierające wątpliwości dotyczące kandydata. Za wystarczające uznaje się oświadczenie wraz z wnioskiem podpisane przez większość członków danej wspólnoty. W przypadku gdy kandydat nie wywodzi się z żadnej ze wspólnot wiernych w nadzwyczajnych okolicznościach biskup może wyświęcić taką osobę po konsultacji i zatwierdzeniu tej decyzji przez Radę Biskupów. W przypadku niemożności podjęcia tej decyzji przez Radę Biskupów, Rada Liderów może przejąć w tym przypadku jej uprawnienia. (Zmieniony 10.2005)

B. Wytyczne dotyczące przyjęcia ważnie wyświęconych diakonów do Wspólnoty

Wypełnienie formularza dla kandydatów lub rozmowa z lokalnym biskupem ordynariuszem powinny zostać przez kandydata uzupełnione o poniższe:

1. Złożenie listu intencyjnego wraz z curriculum vitae lub życiorysem zawierającym informacje dotyczące wykształcenia kandydata, jego doświadczenia zawodowego oraz doświadczenia w posłudze diakona (należy załączyć oryginały dokumentów).

- Wymagane jest ukończenie kursu formacyjnego dla diakonów.
- W celu potwierdzenia kompetencji kandydata z zakresu teologii może zostać przeprowadzony egzamin pisemny.

Do curriculum vitae powinien być dołączony odpis świadectwa chrztu kandydata.

2. Testy osobowości:

Przeprowadzenie testów osobowości (koszty ich przeprowadzenia ponosi kandydat) z uwzględnieniem:

- Obserwacji lekarskiej wraz z rozpoznaniem przeprowadzonym przez kwalifikowanego psychologa
- Testu osobowości PPCA (Personal Problems Checklist for Adults)
- Testu osobowości MMPI (Minnesota Multiphasic Personality Inventory)
- Kwestionariusza osobowości 16PF (16 Personality Factors)
- Testu FIRO-B (Fundamental Interpersonal Relations Orientation)

Badania dotyczące wykroczeń na tle seksualnym (Sexual Misconduct Inquiry) SMI.

Zbadania życiorysu kandydata pod kątem jego niekaralności dokonuje z urzędu Wspólnota.

3. Złożenie listu motywacyjnego z uwzględnieniem powodów, jakimi kandydat do diakonatu kieruje się podejmując swoją decyzję.

4. Złożenie co najmniej 5 listów polecających od osób związanych z kandydatem w zakresie jego działalności duszpasterskiej (dotyczy osób mających udział w formacji duszpasterskiej kandydata, jak i współpracowników kandydata w jego posłudze duszpasterskiej).

Dopełnienie powyższych formalności pociąga za sobą następujące kroki w procesie rozpoznania kandydata:

5. Powołanie zespołu ewaluacyjnego przez Biskupa Przewodniczącego.

- Zespół ewaluacyjny wraz z biskupem ordynariuszem jest ciałem decyzyjnym w zakresie rozpatrzenia prośby kandydata o przyjęcie do Wspólnoty. Zespół ma za zadanie zapoznać się ze wszystkimi wyżej wymienionymi dokumentami złożonymi przez kandydata (w tym m.in. ze świadectwami ukończenia szkół, testami osobowości, listami polecającymi).
- Kandydat powinien odbyć osobistą rozmowę z każdym członkiem zespołu ewaluacyjnego, co może wiązać się z wydatkami związanymi z podróżą, które powinien pokryć kandydat.

6. Kandydatów do diakonatu zgłaszają wspólnoty wiernych należące do EWK; członkowie wspólnot powinni złożyć swoje listy poparcia i/albo zawierające wątpliwości dotyczące kandydata. Za wystarczające uznaje się oświadczenie wraz z wnioskiem podpisane przez większość członków danej wspólnoty. (Zmieniony 10.2005)

C. Wytyczne dotyczące kandydatów do diakonatu

Wypełnienie formularza dla kandydatów lub rozmowa z lokalnym biskupem ordynariuszem powinny zostać przez kandydata uzupełnione o poniższe:

1. Złożenie listu intencyjnego wraz z curriculum vitae lub życiorysem zawierającym informacje dotyczące wykształcenia kandydata, jego doświadczenia zawodowego oraz ewentualnego doświadczenia w posłudze duszpasterskiej (należy załączyć oryginały dokumentów).

- Wymagane jest ukończenie kursu formacyjnego dla diakonów. Niezbędne informacje na ten temat można uzyskać u odpowiednich władz Wspólnoty.
- W celu potwierdzenia kompetencji kandydata z zakresu teologii może zostać przeprowadzony egzamin pisemny.

Do curriculum vitae powinien być dołączony odpis świadectwa chrztu kandydata.

2. Testy osobowości:

Przeprowadzenie testów osobowości (koszty ich przeprowadzenia ponosi kandydat) z uwzględnieniem:

- Obserwacji lekarskiej wraz z rozpoznaniem przeprowadzonym przez kwalifikowanego psychologa
- Testu osobowości PPCA (Personal Problems Checklist for Adults)
- Testu osobowości MMPI (Minnesota Multiphasic Personality Inventory)
- Kwestionariusza osobowości 16PF (16 Personality Factors)
- Testu FIRO-B (Fundamental Interpersonal Relations Orientation)

Badania dotyczące wykroczeń na tle seksualnym (Sexual Misconduct Inquiry) SMI.

Zbadania życiorysu kandydata pod kątem jego niekaralności dokonuje z urzędu Wspólnota.

Od kandydatów w tym okresie oczekuje się również wyboru mentora, który będzie służył im pomocą w rozeznaniu i przygotowaniu. Lokalny ordynariusz przedstawi kandydatowi listę duchowieństwa, które może zostać wybrane na mentorów; jednak kandydatowi przysługuje prawo wyboru mentora również i spoza tej listy. Okres przygotowania we współpracy z mentorem powinien trwać co najmniej jeden rok, uwzględniając co miesięczny stały kontakt oraz co najmniej dwie ustalone wizyty. Zaleca się również częsty kontakt mentora i lokalnego ordynariusza w zakresie przygotowania kandydata w tym okresie.

Po zakończeniu okresu przygotowania od kandydata wymaga się:

3. Złożenia listu motywacyjnego z uwzględnieniem powodów, jakimi kandydat do diakonatu kieruje się podejmując swoją decyzję.

4. Złożenia co najmniej 5 listów polecających od osób związanych z kandydatem w zakresie jego działalności duszpasterskiej (dotyczy osób mających udział w formacji duszpasterskiej kandydata, jak i współpracowników kandydata w jego posłudze duszpasterskiej).

Kandydatów do diakonatu mogą zgłaszać wspólnoty wiernych należące do EWK; członkowie wspólnot powinni złożyć swoje listy poparcia i/albo zawierające wątpliwości dotyczące kandydata. Za wystarczające uznaje się oświadczenie wraz z wnioskiem podpisane przez większość członków danej wspólnoty. (Zmieniony 10.2005)

5. Biskup Przewodniczący powołuje zespół ewaluacyjny.

- Zespół ewaluacyjny wraz z biskupem ordynariuszem jest ciałem decyzyjnym w zakresie rozpatrzenia prośby kandydata o przyjęcie do Wspólnoty. Zespół ma za zadanie zapoznać się ze wszystkimi wyżej wymienionymi dokumentami złożonymi przez kandydata (w tym m.in. ze świadectwami ukończenia szkół, testami osobowości, listami polecającymi).
- Kandydat powinien odbyć osobistą rozmowę z każdym członkiem zespołu ewaluacyjnego, co może wiązać się z wydatkami związanymi z podróżą, które powinien pokryć kandydat.

D. Wytyczne dotyczące kandydatów do prezbiteratu (kapłaństwa)

Wypełnienie formularza dla kandydatów lub rozmowa z lokalnym biskupem ordynariuszem powinny zostać przez kandydata uzupełnione o poniższe:

1. Złożenie listu intencyjnego wraz z curriculum vitae lub życiorysem zawierającym informacje dotyczące wykształcenia kandydata, jego doświadczenia zawodowego oraz ewentualnego doświadczenia w posłudze duszpasterskiej (należy załączyć oryginały dokumentów).

- Wymagane jest posiadanie co najmniej tytułu magistra z zakresu teologii duszpasterskiej lub równoznacznego mu tytułu z zakresu teologii ogólnej.
- W celu potwierdzenia kompetencji kandydata z zakresu teologii może zostać przeprowadzony egzamin pisemny.

Do curriculum vitae powinien być dołączony odpis świadectwa chrztu kandydata.

2. Testy osobowości:

Przeprowadzenie testów osobowości (koszty ich przeprowadzenia ponosi kandydat) z uwzględnieniem:

- Obserwacji lekarskiej wraz z rozpoznaniem przeprowadzonym przez kwalifikowanego psychologa
- Testu osobowości PPCA (Personal Problems Checklist for Adults)
- Testu osobowości MMPI (Minnesota Multiphasic Personality Inventory)
- Kwestionariusza osobowości 16PF (16 Personality Factors)
- Testu FIRO-B (Fundamental Interpersonal Relations Orientation)

Badania dotyczące wykroczeń na tle seksualnym (Sexual Misconduct Inquiry) SMI.

Zbadania życiorysu kandydata pod kątem jego niekaralności dokonuje z urzędu Wspólnota.

Od kandydatów w tym okresie oczekuje się również wyboru mentora, który będzie służył im pomocą w rozeznaniu i przygotowaniu. Lokalny ordynariusz przedstawi kandydatowi listę duchowieństwa, które może zostać wybrane na mentorów; jednak kandydatowi przysługuje prawo wyboru mentora również i spoza tej listy. Okres przygotowania we współpracy z mentorem powinien trwać co najmniej jeden rok, uwzględniając co miesięczny stały kontakt oraz co najmniej dwie ustalone wizyty. Zaleca się również częsty kontakt mentora i lokalnego ordynariusza w zakresie przygotowania kandydata w tym okresie.

Po zakończeniu okresu przygotowania od kandydata wymaga się:

3. Złożenia listu motywacyjnego z uwzględnieniem powodów, jakimi kandydat do kapłaństwa kieruje się podejmując swoją decyzję.

4. Złożenia co najmniej 5 listów polecających od osób związanych z kandydatem w zakresie jego działalności duszpasterskiej (dotyczy osób mających udział w formacji duszpasterskiej kandydata, jak i współpracowników kandydata w jego posłudze duszpasterskiej).

Kandydatów do kapłaństwa zgłaszają wspólnoty wiernych należące do EWK; członkowie wspólnot powinni złożyć swoje listy poparcia i/albo zawierające wątpliwości dotyczące kandydata. Za wystarczające uznaje się oświadczenie wraz z wnioskiem podpisane przez większość członków danej wspólnoty. W przypadku gdy kandydat nie wywodzi się z żadnej ze wspólnot wiernych w nadzwyczajnych okolicznościach biskup może wyświęcić taką osobę po konsultacji i zatwierdzeniu tej decyzji przez Radę Biskupów. W przypadku niemożności podjęcia tej decyzji przez Radę Biskupów, Rada Liderów może przejąć w tym przypadku jej uprawnienia. (Zmieniony 10.2005)

5. Biskup Przewodniczący powołuje zespół ewaluacyjny.

- Zespół ewaluacyjny wraz z biskupem ordynariuszem jest ciałem decyzyjnym w zakresie rozpatrzenia prośby kandydata o przyjęcie do Wspólnoty. Zespół ma za zadanie zapoznać się ze wszystkimi wyżej wymienionymi dokumentami złożonymi przez kandydata (w tym m.in. ze świadectwami ukończenia szkół, testami osobowości, listami polecającymi).
- Kandydat powinien odbyć osobistą rozmowę z każdym członkiem zespołu ewaluacyjnego, co może wiązać się z wydatkami związanymi z podróżą, które powinien pokryć kandydat.
- Kandydat powinien służyć wspólnocie jako tymczasowy diakon przez okres wyznaczony przez wspólnotę w porozumieniu z lokalnym ordynariuszem.

Podkanon 3. Wytyczne dotyczące wyboru biskupów zostaną opracowane przez Radę Biskupów we współpracy z komisją powołaną specjalnie w tym celu składającą się z członków obu rad. Biskup jest głównym misjonarzem w procesie powstawania nowych wspólnot wiernych. Dlatego w przypadku kiedy lokalna wspólnota jest na tyle duża, że powołuje do życia dwie albo więcej własnych misji, prezbiter takiej wspólnoty może zostać wyświęcony na biskupa jako duchowy lider tej wspólnoty i jej misji. W celu zaspokojenia potrzeb wspólnot z konkretnego regionu wyświęcone duchowieństwo może zostać wybrane na wikariuszy Biskupa Przewodniczącego (i w razie potrzeby otrzymać święcenia biskupie).

Podkanon 4. Wytyczne dotyczące powoływania oraz zarządzania zakonami i towarzystwami religijnymi zostaną opracowane przez Radę Biskupów, a następnie przez nią wdrożone w życie i w razie potrzeby poprawione.

Podkanon 5. Kodeks Zachowania Etycznego zostanie opracowany przez specjalnie w tym celu powołaną komisję składającą się z członków obu rad, a następnie wdrożony w życie i w razie potrzeby poprawiony przez Radę Biskupów.

Podkanon 6. Wygaśnięcie posługi duchownego

W przypadku zawieszenia posługi duchownego wspólnota wiernych zostanie powiadomiona o tym fakcie przez lokalnego ordynariusza w przeciągu 72 godzin za pomocą telefonu lub e-maila, a także otrzyma w tej sprawie oficjalny list w przeciągu tygodnia od zapadnięcia decyzji.

- Wspólnota wiernych ma obowiązek usunąć duchownego z pełnionych przez niego stanowisk w przeciągu 30 dni, jeśli zawieszenie w posługach nastąpiło bez podania przyczyny. Wspólnota, która nie zastosuje się do tego przepisu, zostanie przesunięta na okres próbny bez prawa głosu przez 3 miesiące, z okresem wygaśnięcia przynależności do Wspólnoty po 3 miesiącach od niezastosowania się do niniejszego kanonu.

- W przypadkach oskarżeń o przestępstwa seksualne, agresji fizycznej, próby zabójstwa lub samobójstwa, nadużyć finansowych lub poważnych psychicznych zaburzeń duchowny powinien opuścić zajmowane przez siebie stanowisko w trybie natychmiastowym.
- Natychmiastowe wygaśnięcie prawa do posługi następuje w przypadkach skazania za przestępstwa na tle seksualnym, agresji fizycznej molestowania nieletnich lub ubezwłasnowolnionych osób starszych albo po przebyciu poważnej choroby psychicznej, na skutek której stwierdzono niezdolność do wykonywania obowiązków.

Parafie mają obowiązek niezwłocznie usunąć duchownego z pełnionych przez niego stanowisk w przypadku zawieszenia jego posługi z podaniem przyczyny. Parafia, która nie zastosuje się do tego przepisu, zostanie przesunięta na okres próbny bez prawa głosu przez 3 miesiące, z okresem wygaśnięcia przynależności do Wspólnoty po 3 miesiącach od niezastosowania się do niniejszego kanonu.

Wnioski o przywrócenie duchownych do posługiwania są rozpatrywane zgodnie z Kanonem 57.